

ti mému návrhu, a nebude-li si chtít komtesku Marii vzít, budu již věšet, co v tom věší. Ten mladý pán má v hlavě tu sprostou děvku ze vsi — tu Jelvu. Ona se chce stát velkou paní a proto musím učinit ještě v čas opatření, aby nebylo jméno rodu Kaminských poskvrněno.”

Hraběnka počala přecházet sem tam po pokoji, jsouc velice rozšlepena.

To v ní budilo velké obavy, co byla právě o Narazina slyšela.

Povaha komtesky Bělčinské musela být Bohumilovi tím odpornejší, poněvadž byl, jak hraběnka věděla, ve své milence Jelvě šlechtou a všemi dobrými vlastnostmi nadanou dívku nalezl —

Pročez musela s celou jistotou očekávati, že vznikne mezi Bohumilem a Narazinem tuhý spor, a kdyby ten spor ani tím způsobem se nevyřídil, že by Bohumil přišel o všecko jmění, měl z něho Narazín přece velký zisk.

Bohumil se před svou matkou ničím netajil, a mluvil s ní již několikrát o své milence Jelvě, jež byla neteří učitele a kantora z vesnice Svobody, a ona z jeho řeči soudila, že ji náruživě miluje.

Narazín byl bezpochyby uhodl, co si hraběnka v tu chvíli myslila a pravil:

“Vy jste to nebezpečí rovněž tak dobře seznala, jako já, a proto budete zajisté se mnou souhlasiti, když se uchopím co nejprůběžnějších prostředků, a sice nikoli proti Bohumilovi, nýbrž proti té sprosté dívce, která ho k sobě vábí. — Já ji dám veřejně zmrskati,” zvolal pak narůživě, “a s takou ženskou, která byla tak potupena, nemůže přece hrabě Kaminský dále obcovati, leda by byl sám všecku čest pozbyl.”

“Ale to bude smrt té ubohé dívky, pakli to uděláte!”

“Tím lépe pro váš dům.”

“A tím také na sebe popudíte Bohumila.”

“Já vím co mám dělati!” zvolal Narazín. — “Jen jedna osoba by mne mohla od toho úmyslu odvrátit,” doložil pak po krátké přestávce, jako by byl zamyšlen, a tato jediná osoba by mohla pouhým slovem všecky povinnosti a všecka práva co pána na tomto zámku sejmouti a mohla by si ze mne udělati ve všem povolného a úslužného otroka, . . . ale ta osoba to nebude chtít udělati —”

Narazín umkl a pohledl na hraběnku příšerně jiskřícíma očima.

Hraběnka byla obratem té rozmluvy nemálo překvapena a upřela na sekretáře dotazný pohled.

“Ano, jedna osoba by to mohla všecko dokázati,” mluvil Narazín dále, — “a ta osoba jste vy, hraběnko!”

“A co musím dělati?” tázala se hraběnka Helena s chvatem.

“Mnoho od vás nežádám,” odpověděl Narazín. “Staňte se mou manželkou, Heleno, odměňte se mi za tu lásku, kterou k vám již tolik let v srdci chovám, a já tu závět roztrhám na drobné kousky a hodím vám je pod nohy. Pak se bude vůbec za to míti, že zemřel hrabě Dimitri bez posledního pořízení.”

Hraběnka ucouvla ještě dva kroky a zvolala s opovržením.

“Za takovou cenu si od vás tu závět nekoupím. Dělejte si, k čemu se domníváte býti oprávněným: my již budeme věděti, jak se máme proti vám opřít.”

Pak odešla ze salonu, aniž by byla na sekretáře Narazina se ohledla.

“To si pamatuj, Narazine,” pravil tento sám pro sebe, vztekem se třesa, když byl zase samotný. “Ona tě odbyla jako psa a málem by tě byla odkopla — ta hrdá dáma. Ty ji máš v moci, Narazine, a proto hled’ ji a její dům zničit.” —

“Ale ne,” pravil pak, na chvíli se zamysliv. “Ty máš proti ní ještě jinou zbraň. Zkus především této a upamatuj ji na osud Milakova. Tím snad si ji také podmaníš, jako jsi si tenkrát podmanil hraběte Dimitria. Pak-li se to nepodaří, zbývá ti ještě druhá cesta — totiž msta!”

Pak vyšel také on ze salonu a sešel po schodech do zámeckého dvora, poručil Vasilovi, aby mu osedlal koně.

Pak vsedl na koně a jel s dvěma zámeckými sluhami do blízké vsi.

Vesničané se mu báživě vyhýbali

Kdykoli se v té vsi objevil, neznamenal to nikdy nic dobrého, a právě dnes byl jeho obličej tak hrozivě zaškaredělý, že ho ještě nikdo tak neviděl.

Mužové se za ním zvědavě dívali, a mnohý si zase volněji oddechl, když byl Narazín jeho stavení přešel, aniž by si ho byl dále povšiml; neboť nebyl nikdo jist, že ho nebude ten zufivý zbesilec trýzniti, kterýž si k tomu dovedl najít záminku a příležitost, kdykoli si chtěl na někom svůj vztek zchladiti.

Narazín zastavil svého koně před stavením učitele a kantora, skočil se sedla a poručiv sluhám, aby naň čekali, vešel do stavení.

Majitel tohoto stavení, starý a vážný muž, vyšel proti němu ze dveří a uvítal jej přívětivě ze svatého písma.

Narazín však na toto uvítání ani neodpověděl a vešel zburta do pokoje.

“Jelvo,” pravil stařec k dívce, která seděla u okna, jsouc zaměstnána ruční prací, “přines sem pro našeho vzácného hosta, co máme v domě nejlepšího.”

“Není zapotřebí, — k vůli mně si nedělejte zbytečnou škodu, Santorine,” namítal Narazín zkrátka. “Byl zde mladý hrabě?”

“Pan hrabě Bohumil nás počtí častěji svou návštěvou,” odpověděl stařec, “a já myslím, že zde asi za půl hodiny bude. Co říkáš, Jelvo?”

Jelva přisvědčila.

Ta návštěva ze zámku jí byla poněkud podezřelou, a ona pohlížela pátravým okem na Narazina, jenž seděl zamyšlen u velkého stolu uprostřed světnice, opíraje si hlavu o dlaň.

“Tedy sem přijde asi za půl hodiny?” opakoval Narazín. “Já zde tedy počkám.”

Pak se posadil tak, že viděl na Jelvu i do oken a že tedy mohl každého viděti, kdo se k tomu stavení blížil.

Měl úmysl čekat tam na hraběte, a až by byl přišel, chtěl jej podráždit hrubým se chováním k Jelvě, neboť znal Bohumilovu ohnivou a prehlivou povahu, a proto mohl býti jist, že se stane mezi ním a Bohumilem prudká sražka, po kteréž on — Narazín — tak velice toužil.

Věděl totiž, že bude Bohumil Jelvy se zastávati, že svou lásku k tomu děvčeti veřejně vyzná a že se bude zdrábati svolit k Narazínovu návrhu a vzít si komtesku Marii Bělčinskou.

Tomu právě Narazín chtěl.

Kdyby se to bylo všecko tak stalo, měl hrabě Bohumil příčinu k dalšímu odporu proti ustanovení svého poručníka, a tento pak mohl na základě té závěti co neobmezený pán na zámku Svobodě, a na všech statečích, které k němu patřily, vystoupiti.

Narazín byl chytrý a prohnáný padouch a postupoval s velkou obezřelostí za svým účelem.

Jeho oko utkvělo se zvláštním výrazem na Jelvě, která se stala náhodou jeho nástrojem.

Této dívce bylo asi osmnáct let, a její krása byla opravdu okouzlující.

Malířové, kteříž ji spatřili, byli pro její krásu celí nadšeni a nazývali ji madonou, a sochařové byli její ušlechtilou postavou celí okouzleni a jmenovali ji Venuší.

“To děvče je v skutku krásné,” pomyslí si Narazín a poručil pak starému učiteli Santorovi, aby ho nechal s Jelvou o samotě.

Tento stařec pohledl na své dítě s obavou, ale Jelva se hrdě usmála, jako by chtěla říci, aby se o ni nestarchoval, že se již dovede tomu zlému člověku postavit.

“Já bych rád, abys mi zodpovídala několik otázek,” jal se Narazín zase slova, když byl s dívkou samotný.

“Tedy je vyslov,” pravila tato zkrátka.

“Znáš mne?” tázal se Narazín.

“Kdož by tě neznal?” odpověděla dívka klidně. “Skoro všiekní se ti z daleka vyhýbají, poněvadž se tě bojí.”

“Ty se mne také bojíš?”

“Já ne,” odpověděla dívka s opovržením, “neboť k tomu nemám žádné příčiny. Tvoje osoba je mi docela lhostejná.”

“Tím spíše se spolu dohodneme,” prohodil Narazín. “Jak daleko jsi již s hrabětem?”

Jelva si ho změnila opovrhlivým pohledem a odpověděla:

“Na správce Narazina se nesluší, aby se mne na to ptal, a já také na tu otázku neodpovím.”

“Neopovažuj se mi vzdorovati!” zvolal Narazín hrozivě, “sice by tě to mohlo mrzet. Odpovíš mi na tu otázku anebo ne?”

“Ne,” odpověděla dívka hrozivě; “já nejsem povinna skládat ti účty ze svého jednání, neboť mým pánem nejsi; ty’s u pana hraběte pouze služebníkem.”

Narazín prehlivě vyskočil.

Ačkoli mu vlastně na tom nezáleželo, aby se od Jelvy něco dověděl, co mu bylo již dávno povědomo, pojal jej přece velký vztek, když se u ní setkal mimo nadání s takovým odporem.

Pokročil k Jelvě, která zůstala klidně seděti, a spozorovav v tu chvíli, že tam Bohumil přichází, obořil se na ni zburta:

“Budeš mluvit anebo nebudeš?”

Při tom na ni napřáhl karabáč.

“Jen se opovaž mne uhoditi, — pak to bude tvá smrt,” pravila Jelva a postavila se proti němu.

“Aha, to ti již dodává srdnatosti, že sem tvůj galán přichází,” ušklebil se Narazín potupně. “Uhlídáme, zdali tě bude moci uchránit toho trestu, který zaslouhuješ.”

Po té napřáhl opět karabáč na dívku a chtěl ji vši silou šlehnout, ale trhl sebou zpět, jevě na sobě velké uleknutí, neboť spatřil bambitku jež byla na jeho prsa namířena.